

BOŞ VAKİT MESELESİ

Garbi Anadolu köylerinden birinde, köyün toprak üzerinde aldığı şekli öğrenmek için sokakları dolaşırken, caminin yanında “Okuma Odası” levhasını taşıyan bir kapı gördüm. Odaya girmek istedim, kilitli idi. Beni gezdiren köylü ahabım adam saldı, anahtarı buldurdu. İçeri girdim, birkaç sıra ve pencere kenarına yığılmış mecmua mı, kitap mı ne olduğu ilk bakışta anlaşılamayan kâğıtlar. En üstekine baktım, bu havalide sık sık esen delice rüzgârların pencere yarıklarından içeri doldurduğu tozu parmağımla silerek ismini okudum: o vilayetin halkevinin neşrettiği mecmua. Köylü rehberim bu vaziyetten sıkılmış göründü. “Bizim okuma odası daha yenidir,” dedi. “Bu sene açıldı. Yazın iş güç çok, onun için kapalı durur; kışın açarız.” Dışarı çıktık, köyü dolaşmaya devam ettik. Caminin bulunduğu meydanda ve yan sokaklardan birinde üç açık bir kapalı kahve saydım.

Köylü ahabım bana yalan söylememişti. Bir ay kaldığım bu köylerde yaz faaliyetlerinin ne kadar çeşitli ve zaman alıcı olduğunu ben de görmüştüm. Fakat insanın ne kadar çok işi olsa yine arada kendisine kalan boş vakti olur. Mesele, bu boş vakti nasıl geçirmeli meselesi; okuma odası ile kahvenin nisbi kıymeti meselesi...

Yurt ve Dünya, Sayı 10, Ekim 1941